

Opmerking van de schrijver

Goed, als dit het eerste boek van mij is dat je gaat lezen, hou er dan nu maar mee op. Zet het gewoon terug en pak een ander boek van mij. Dat geeft niets. Ik wacht wel.

Als je nog steeds aan het lezen bent, hou er dan alsjeblieft rekening mee dat ik *Dood spel* minstens twintig jaar geleden heb geschreven. Ik wilde het niet gaan herschrijven en presenteren als een nieuw boek. Zelf vind ik het vreselijk als schrijvers dat doen. Dus dit is, in al zijn onvolmaaktheid, letter voor letter het boek dat ik heb geschreven en uitgegeven toen ik een twintiger was, een onbevangen knul die in de reisbranche werkte en zich afvroeg of hij in navolging van zijn vader en broer rechten moest gaan studeren (brrrrrrr).

Nu heb ik er nogal wat kritiek op, maar zijn we niet per definitie kritisch op onze eerstelingen? Denk aan het opstel waarvoor je een tien had gekregen en dat je leraar ‘inspirerend’ noemde. Op een dag kom je het opstel weer tegen onder in een la. Als je het herleest slaat de teleurstelling toe en denk je: allemachtig, hoe kwam ik daarbij?

Dat geldt soms ook voor vroege romans.

In de loop der jaren heb ik wat uit dit boek geleend – namen, locaties en zelfs een paar personages. Trouwe lezers zouden ze kunnen opmerken en er meewarig om kunnen glimlachen.

Tot slot, alle kanttekeningen daargelaten: ik hou van dit boek. De vaart en gewaagdheid in *Dood spel* zou ik tegenwoordig denk ik niet meer op die manier durven inzetten. Jeugd, zo zegt men, is niet aan de jeugdigen besteed. De man van toen ben ik niet meer, maar dat geeft niets. Iedereen ontwikkelt zich in zijn hartstocht en werk. En dat is goed.

Veel leesplezier.

Harlan Coben

Harlan Coben bij Boekrij:

Dood spel
Genezing
Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking

www.boekrij.nl

Harlan Coben

Dood spel

Het perfecte leven. De perfecte misdaad?

Eerste druk 2013
Achtste druk 2020

ISBN 978-90-225-8875-8
ISBN 978-94-6023-393-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Play Dead*
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: © Des Panteva/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1990, 1993 by Harlan Coben
© 2013 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter nagedachtenis aan mijn vader,
Carl Gerald Coben,
de beste pa van de hele wereld*

Proloog

29 mei 1960

Het zou fout zijn haar aan te kijken als ze tegen hem praatte. Wat ze zei, wist hij, kon hem niet deren; haar gezicht en lichaam konden dat wel.

Sinclair draaide zijn stoel om en keek uit het raam toen ze de deur achter zich dichtdeed. Het was een warme dag en buiten genoten talloze studenten van de zon. Een paar speelden *touch football* maar de meeste lagen op plaids in het gras, stelletjes dicht tegen elkaar aan, met hun studieboek opengeslagen voor zich om de indruk te wekken dat ze in elk geval van plan waren geweest te gaan leren.

Een flits van gouden licht trok zijn blik naar een hoofd met blond haar. Hij keek die kant op en herkende de mooie tweedejaars van zijn college van twee uur 's middags. Ze werd omringd door een zestal jongens die allemaal om haar aandacht vochten en stuk voor stuk hoopten op een stralende glimlach van haar. Uit de stereo op een van de kamers knalde de laatste single van Buddy Holly. Opnieuw keek hij naar het leuke blonde meisje, dat in de verste verte niet kon wedijveren met de beeldschone brunette die zonet was binnengekomen.

‘En?’ vroeg hij.

De oogverblindende schoonheid bij de deur van zijn kantoor knikte en besepte toen pas dat hij haar niet aankeek. ‘Ja.’

Hij slaakte een zucht. Buiten, onder zijn raam, liepen enkele jongens met een teleurgesteld gezicht weg bij het blonde meisje, alsof ze uit de competitie waren gezet, wat, nam hij aan, ook min of meer zo was.

‘Weet je het zeker?’

‘Natuurlijk weet ik het zeker.’

Sinclair knikte, hoewel hij niet precies wist waarom hij dat deed. ‘Wat ga je nu doen?’

Vol ongelooft keek ze zijn kant op. ‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze verontwaardigd, ‘maar volgens mij gaat het jou ook aan.’

Opnieuw knikte hij zonder reden. Op de campus werd weer een jongen de ring uit gestuurd, zodat er nog maar twee overbleven om naar de gunsten van het blonde meisje te dingen. Hij verplaatste zijn aandacht naar het touch football en keek naar de bal die een trage boog door de lucht beschreef. Een jongen met ontbloot bovenlijf strekte zijn armen. De bal kwam draaiend op hem af, raakte zijn vingertoppen en viel in het gras.

Sinclair concentreerde zich op het balspel, voelde mee met de teleurstelling van de jongen en deed zijn uiterste best zich te onttrekken aan de macht die ze over zijn geest had. Onwillekeurig ging zijn blik weer naar het blonde meisje. Er was een winnaar bekend. Met neergeslagen ogen kwam de nummer twee overeind en droop af.

‘Kun je je alsjeblieft omdraaien en me aankijken?’

Er kwam een glimlach om zijn lippen, maar hij was niet zo dom dat hij deed wat ze vroeg, dat hij zich vrijwillig prijs gaf aan haar dodelijke wapens, haar de kans gaf hem met haar sensualiteit in haar macht te krijgen. Hij keek naar buiten, naar de jongen die het blonde meisje had veroverd. Zelfs vanuit zijn raam op de eerste verdieping zag hij de honger in de ogen van de jongen nu hij zijn zwaar bevochten prooi kwam opeisen. De jongen kuste haar. Zijn handen begonnen haar lichaam te verkennen.

De grote overwinnaar en zijn oorlogsbuit.

Hij verplaatste zijn aandacht naar de bibliotheek verderop, alsof hij de privacy schond van het jonge stel nu hun relatie lichamelijker werd. Hij stak een sigaret in zijn mond. ‘Ga weg.’

‘Wat?’

‘Ga weg. Doe wat je wilt, maar ik wil je hier niet meer zien.’

‘Dat meen je niet.’

‘Ja, dat doe ik wel.’ Hij stak de sigaret op.

‘Maar ik wilde zeggen...’

‘Je zegt tegen niemand iets. Het is al genoeg uit de hand gelopen.’

Het bleef even stil. Toen ze weer begon te praten, had haar stem een smekende klank die hem onmiddellijk irriteerde. ‘Maar ik dacht...’

Hij zoog hard aan de sigaret, alsof hij die in één trek wilde oproken. Buiten hoorde hij de scherpe pets van een klap die werd uitgedeeld. Het blonde meisje had de hormonen van de jongen een halt toegeroepen toen hij probeerde verder te gaan dan het gebruikelijke onschuldige gevoel. ‘Dat heb je dan verkeerd gedacht. En nou wegwezen.’

‘Vuile schoft,’ fluisterde ze.

Hij knikte weer, maar deze keer omdat hij het helemaal eens was met wat ze zei. ‘Sodemieter mijn kantoor uit.’

‘Vuile schoft,’ herhaalde ze.

Hij hoorde de deur dichtslaan. De hoge hakken maakten een scherp tikkend geluid op de houten vloer toen de mooiste vrouw die hij ooit had gekend op weg ging naar de uitgang van het met klimop begroeide gebouw.

Hij staaarde uit het raam naar niets in het bijzonder. Zijn blik werd onscherp en zijn wereld kromp ineen tot een vage massa van groen gras en bakstenen gebouwen terwijl zijn geest koortsachtig dacht aan hoe hij het anders had moeten doen.

Hij zag haar gezicht voor zich. Hij sloot zijn ogen, maar het beeld verdween niet.

Ik heb het juiste gedaan. Ik heb het juiste gedaan. Ik heb...

Opeens gingen zijn ogen weer open. De paniek sloeg toe. Hij moest haar achterna, moest tegen haar zeggen dat hij er niets van meende. Hij wilde zijn stoel omdraaien en opstaan toen hij hard, koel metaal tegen zijn achterhoofd voelde.

Een rilling trok door zijn lijf.

‘Vuile schoft.’

Het pistoolschot verscheurde de stilte.

I

17 juni 1989

Laura opende het raam en voelde de zwoele tropische bries op haar naakte lichaam. Ze sloot haar ogen, luis-terde naar het zachte geruis van de palmbomen en voelde haar huid tintelen. Haar beenspieren trilden nog na. Ze draaide zich om en glimlachte naar David, de man die haar benen in die merkwaardige houding had gedwongen.

‘Goeiemorgen, meneer Baskin.’

‘Morgen?’ zei David. Hij keek op de klok op het nachtkastje. Alleen het geluid van brekende golven op het strand kwam door het raam naar binnen. ‘Goeiemiddag zul je bedoelen, mevrouw Baskin. We hebben praktisch de hele dag in bed gelegen.’

‘Heb je klachten?’

‘Absoluut niet, mevrouw B.’

‘Dan heb je vast geen bezwaar tegen nog wat lichaamsbeweging.’

‘Wat had je in gedachten?’

‘Een uurtje zwemmen?’

‘Ik ben kapot,’ zei hij, en hij liet zich weer in de kussens zakken. ‘Al stond het bed in brand dan kwam ik er nog niet uit.’

Laura glimlachte verleidelijk. ‘Mooi zo.’

Davids ogen werden groot van bewondering toen ze langzaam kwam teruglopen naar het bed. Hij dacht aan de eerste keer dat hij dit lichaam had gezien, de eerste keer dat wie dan ook het had gezien. Dat was bijna tien jaar geleden, en acht jaar voordat ze elkaar hadden leren kennen. Laura had op haar zeventiende voor het eerst op de cover van *Cosmopolitan* gestaan, gekleed in... ach, wie lette er nu op haar kleding? Hij was toentertijd eerstejaars op de Universiteit van

Michigan en herinnerde zich als de dag van gisteren dat ze met het basketbalteam in Indiana waren voor de halve finale en allemaal met open mond naar het tijdschrift bij de kiosk hadden staan kijken.

Hij deed alsof hij in paniek raakte. 'Wat ben je van plan?'

Haar grijns werd breder. 'Ik kom weer in bed.'

'O nee, alsjeblieft.' Hij stak zijn hand op om haar af te weren. 'Straks beland ik nog in het ziekenhuis.'

Ze kwam dichterbij.

'Vitamine E,' smeekte David. 'Alsjeblieft.'

Ze bleef doorlopen.

'Ik ga om hulp roepen, hoor.'

'Je doet maar.'

'Help,' zei hij met een klein stemmetje.

'Wees gerust, Baskin. Ik bespreek je heus niet.'

Hij trok een teleurgesteld gezicht. 'O nee?'

Ze schudde haar hoofd, draaide zich om en liep weg van het bed.

'Wacht,' riep hij haar na. 'Waar ga je naartoe?'

'Naar de jacuzzi. Ik zou je dolgraag vragen mee te gaan, maar ik weet hoe moe je bent.'

'Ik voel dat ik in mijn tweede adem kom.'

'Je herstelvermogen is werkelijk bijzonder.'

'Dank u, mevrouw B.'

'Maar toch ben je uit vorm.'

'Uit vorm?' herhaalde David. 'Spelen tegen de Lakers is minder vermoeiend dan dit.'

'Je moet weer gaan trainen.'

'Ik zal beter mijn best doen, coach. Echt waar. Zeg maar wat ik moet doen, en ik doe het.'

'Naar de jacuzzi, en snel,' commandeerde Laura.

Ze sloeg een zijden huisjasje om haar schouders en verhulde daarmee voor een deel het goddelijke figuur dat haar tot 's werelds bestbetaalde model had gemaakt, totdat ze op de prille leeftijd van drieëntwintig met vervroegd pensioen was gegaan. David gleed tussen de satijnen lakens vandaan. Hij was lang, een meter drieënnegentig, wat voor een profbasketballer aan de kleine kant was.

Laura keek met bewondering naar zijn naakte lijf. ‘Geen wonder dat ze zeggen dat je de sport een nieuw gezicht hebt gegeven.’

‘Hoezo?’

‘Je kontje, mooie man. Vrouwen komen alleen al naar de wedstrijden om jou over de court te zien heupwiegen.’

‘Ik voel me een sloerie als je dat zegt.’

David liet de jacuzzi vol warm water stromen en zette de bubbelmachine aan. Hij ontkurkte een fles champagne en liet zijn gespierde lijf in het water zakken. Laura maakte de ceintuur van haar huisjasje los en stond op het punt het uit te trekken. Over het paradijs gesproken. Alles was volmaakt.

De telefoon ging.

Laura hief haar ogen ten hemel. ‘Ik kan maar beter opnemen,’ zei ze met tegenzin, waarna ze de zijden ceintuur weer vastknoopte en terugliep naar de slaapkamer. David leunde achterover en liet zijn benen vrij in het water drijven. Hij voelde hoe de warme waterstroom zijn beurse lichaam masseerde. Zijn spieren deden nog steeds pijn van de loodzware play-offs, hoewel het bijna een maand geleden was dat ze die hadden gespeeld. Hij glimlachte. De Celtics hadden gewonnen, dus het was een aangename pijn.

‘Wie was het?’ vroeg hij toen ze weer binnenkwam.

‘Niemand.’

‘Niemand belt ons in Australië?’

‘Gewoon, iemand van de Peterson Group.’

‘De Peterson Group?’ herhaalde David. ‘Zijn dat niet de mensen die willen dat je de nieuwe Svengali-lijn in dit deel van de Stille Zuidzee introduceert?’

‘Ja, die.’

‘De mensen die al een half jaar hun best doen om een afspraak met je te maken?’

‘Yep.’

‘En?’

‘Ze willen dat ik vandaag naar hun kantoor kom.’

‘Hoe laat ga je?’

‘Ik ga niet.’

‘Wat?’

‘Ik heb gezegd dat er geen gesprekken worden gevoerd zolang ik op huwelijksreis ben. Omdat mijn echtgenoot nogal bezitterig is, begrijp je?’

David slaakte een zucht. ‘Als je deze kans aan je neus voorbij laat gaan, legt je echtgenoot je over de knie. Trouwens, hoe denk je hem te onderhouden in de luxe waaraan hij gewend is geraakt als je prachtige aanbiedingen als deze laat lopen?’

Laura’s huisjasje viel op de grond en hoewel hij haar naakte lichaam al zo vaak had gezien sinds ze twee jaar geleden verliefd waren geworden, kon hij zijn ogen niet van haar af houden. Ze liet zich tegenover hem in het water zakken, sloot haar ogen en slaakte een diepe zucht van genot. David keek naar het kabbelende water rondom haar borsten. Haar zwarte haar, dat haar beeldschone Europees-exotische gezicht omlijstte, deinde om haar schouders.

‘Maak je geen zorgen,’ zei ze. Haar ogen waren helderblauw met grijze puntjes in de irissen. Ze keek hem ermee aan met een blik die moeiteloos door centimeters dik plaatstaal zou gaan. ‘Ik beloof je dat er goed voor je gezorgd zal worden.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Wat is er gebeurd met de zakelijke bitch op wie ik ooit verliefd ben geworden?’

Ze bracht haar voet tussen zijn benen en duwde zachtjes. ‘Die vindt het heerlijk als je haar “bitch” noemt.’

‘Maar...’

‘Doe geen moeite, Baskin. Ik ben niet van plan mijn man ook maar een seconde alleen te laten.’

Hij kreunde. ‘Luister nou, we hebben drie hele weken. Als we drie weken lang dag en nacht samen zijn, word ik gek. Dus doe me een lol en ga naar die bespreking. Je begint me nu al op mijn zenuwen te werken.’

‘Charmeur. Geen wonder dat ik op je ben gevallen.’ Ze boog naar voren en begon zijn gespierde benen te masseren. ‘Heb ik je wel eens verteld dat je mooie benen hebt?’

‘Al zo vaak. En wat is dat met al die complimentjes? Probeer je me soms op te winden?’

Ze draaide een rondje met haar voet en duwde weer. ‘Zo te voelen ben ik daar al in geslaagd.’

Met gespeelde ontzetting keek hij haar aan. ‘Dit soort taal van de Zakenvrouw van het Jaar? Ik ben verbijsterd, geschokt... en opgewonden. Vooral opgewonden.’

Ze bewoog zich naar hem toe, drukte haar volle, stevige boezem tegen zijn borst. ‘Moeten we daar dan niks aan doen?’

‘Alleen als jij belooft dat je daarna met de Peterson Group gaat praten.’

Haar lippen vonden zijn oor. ‘Soms begrijp ik je niet,’ fluisterde ze. ‘Mannen horen zich bedreigd te voelen door vrouwen met een carrière.’

‘Een heel succesvolle carrière,’ verbeterde hij haar trots. ‘En als ik zo iemand was, had je me jaren geleden al gedumpt.’

‘Jou? Nooit,’ zei ze zacht. ‘Maar als ik ga, hoe vermaak jij je dan terwijl ik weg ben?’

Hij vouwde zijn grote, sterke handen om haar billen en tilde haar op totdat zijn lippen nog maar een paar centimeter van haar tepel waren verwijderd. ‘Ik ga een paar ballen schieten,’ zei hij. ‘Je hebt gelijk, ik ben uit vorm. Dus, ga je of ga je niet?’

Ze voelde zijn adem op haar huid. ‘Mannen. Ze werpen altijd hun lichaam in de strijd om hun zin te krijgen.’

‘Beloofd?’

Zijn erectie bevond zich vlak onder haar. Ze huiverde, verlangde naar hem. Het lukte haar nog net te knikken.

Hij liet haar op zich zakken. Ze hapte naar adem, slaakte een kreetje en sloeg haar armen om zijn hoofd. Ze begon op en neer te bewegen, klauwde met haar vingers door zijn haar en drukte zijn gezicht tegen haar borsten.

Laura stond op van het bed, kustte de slapende David zacht op de wang en ging douchen. Ze droogde haar lange, lenige benen af en begon zich aan te kleden. Ze gebruikte altijd weinig make-up, alleen een paar lichte accentjes rondom de ogen. Met haar licht getinte huid had ze geen make-up nodig om er als een godsgeschenk uit te

zien. Laura koos voor een grijs mantelpakje met Svengali-logo en knoopte haar witte blouse dicht.

Laura had volle borsten... niet echt reusachtig groot, maar toen ze tien jaar geleden als model begon, werd ze gezien als te geproportioneerd voor het conventionele modellenwerk, met uitzondering van badkleding en portretten. Haar agentschap wilde dat ze haar borsten inbond, wat ze ronduit had geweigerd met als argument dat je van een man ook niet eiste dat hij zijn edele delen met tape aan zijn dijbeen vastplakte. Maar toen ze eenmaal op de *Cosmo* had gestaan, stond niets een succesvolle carrière nog in de weg. Van Laura's gezicht en lichaam kreeg je nooit genoeg en tezamen met enkele van haar collega's, zoals Paulina Porizkova en Elle Macpherson, was ze verantwoordelijk voor de comeback van het 'ge vulde decolleté', alsof dat ooit echt 'uit' was geweest.

David schrok op, kwam overeind en keek naar de vrouw die sinds vier dagen zijn echtgenote was. 'De transformatie is compleet.'

'Transformatie?'

'Van nymfomane in zakelijke piranha. Ik heb nu al te doen met die jongens van Peterson.'

Laura lachte. 'Het zal niet langer dan een uur of twee duren.' Ze deed haar oorbellen in en kwam naar het bed om David te kussen. 'Zul je me missen?'

'Geen seconde.'

'Klootzak.'

David gooide de lakens van zich af en stond op. 'Laat je moeder het maar niet horen.'

Ze liet haar blik over zijn gespierde lichaam gaan en schudde haar hoofd. 'Ongelooflijk,' mompelde ze. 'En van mij wordt verwacht dat ik dat lijf ook maar een seconde alleen laat?'

'O jee.'

'Wat?'

'Een probleempje met de transformatie, chef. Ik bespeur nog steeds enkele nymfomane trekjes onder die façade van zakelijkheid.'

'Dat bespeur je goed.'

'Laura?'

‘Ja?’

David pakte haar hand vast. ‘Ik hou van je,’ zei hij, en er kwam een vochtig waas over zijn ogen. ‘Door jou ben ik de gelukkigste man van de hele wereld.’

Ze omhelsde hem en sloot haar ogen. ‘Ik hou ook van jou, David. Ik zou niet zonder je kunnen.’

‘Word oud met me, Laura, en ik beloof je dat ik je altijd gelukkig zal maken.’

‘Deal,’ zei ze met een glimlach. ‘En daar kun je je maar beter aan houden.’

‘Voor eeuwig,’ zei hij.

Laura kuste hem, niet wetend dat hun huwelijksreis ten einde was.

‘G’day, madam.’

‘Goeiemorgen,’ zei Laura met een glimlach tegen de receptionist. Ze logeerden in het Reef Resort Hotel in Palm’s Cove, een kilometer of dertig van Cairns in Australië, een stukje paradijs op aarde met uitzicht op de Koraalzee. Tegen de wind beschermd door meer dan honderd jaar oude palmbomen en de tropische vegetatie van Noord-Australië. Stap in een boot en welke kant je ook op vaart, je wordt betoverd door de regenboogkleuren van het Grote Barrièrerif, een van de meest exquise meesterwerken van de natuur, van grillig koraal en exotisch zeeleven, die door de mens werden verkend en gekoesterd. Stap in een auto, rijd een willekeurige kant op en je komt in groen regenwoud met klaterende watervallen, of aan de rand van de befaamde Australische bush. Onvergelijkbaar met welke plek ook ter wereld.

De receptionist had een zwaar Australisch accent. ‘Uw taxi is er over een paar minuten, mevrouw. Genieten u en uw man van uw verblijf?’

‘Ja, heel erg.’

‘Het is hier mooi, hè?’ zei hij trots. Zijn gezicht had een roodbruine tint van het vele zonlicht waaraan het was blootgesteld, zoals bij de meeste Australiërs.

‘Ja, absoluut.’

Hij tikte met zijn pen op de balie en zijn blik schoot heen en weer door de zonnige receptieruimte. ‘Mag ik u misschien een persoonlijke vraag stellen, mevrouw?’

‘Ja, dat mag.’

Hij aarzelde. ‘Uw man herkende ik meteen van de tv. Zelfs hier zien we af en toe jullie basketbalwedstrijden... zeker die van de Boston Celtics. Maar u, mevrouw, u komt me ook bekend voor. U staat regelmatig op de covers van tijdschriften en zo, hè?’

‘Dat was jaren geleden,’ antwoordde Laura, en het verbaasde haar niet alleen dat bepaalde publicaties tot in alle uithoeken van de wereld doordrongen, maar ook dat mensen zo’n goed geheugen hadden. Het was vier jaar geleden dat Laura voor het laatst op de cover van een tijdschrift had gestaan, als je *Business Weekly* van afgelopen november niet meetelde.

‘Ik wist dat ik u eerder had gezien. Maar maakt u zich geen zorgen, mevrouw. Ik zal het niet doorvertellen. Geen schijn van kans dat ik u en meneer Baskin door iemand laat lastigvallen.’

‘Bedankt.’

Er werd getoeterd. ‘Dat zal uw taxi zijn. Een prettige dag.’

‘Ik zal mijn best doen.’ Ze liep de lobby uit, zei de chauffeur gedag en ging achter in de taxi zitten. De airconditioning stond op volle kracht, waardoor het bijna fris was in de auto, maar met die warmte buiten was dat een aangename afwisseling.

Laura leunde achterover en zag het tropische gebladerte veranderen in een muur van groen toen de taxi wegreed en koers zette naar de stad. Hier en daar werd de begroeiing onderbroken door een huis of gebouwtje, maar de eerste tien minuten waren dat alleen deels door het groen aan het zicht onttrokken bungalows, een postkantoor en een winkel waar je levensmiddelen kon kopen. Ze kneep in het handvat van het koffertje met de catalogi van alle nieuwste Svangali-producten. Haar rechterknie wipte rusteloos op en neer.

Laura was als model begonnen toen ze pas zeventien was. Haar debuut bij *Cosmo* kreeg nog diezelfde maand een vervolg met covers voor *Mademoiselle* en *Glamour*, en haar naam werd min of meer gevestigd door het jaarlijkse badmodenummer van *Sports Illustrated*.

De foto op de cover was genomen bij zonsondergang aan de Australische Goudkust ongeveer achthonderd kilometer van Palm's Cove. Op de foto stond Laura tot aan haar knieën in het water en keek ze recht in de camera terwijl ze haar natte haar achterover wierp. Ze had een strapless zwart badpak aan dat haar vormen benadrukte en haar schouders vrijliet. Het werd het bestverkopende nummer van *Sports Illustrated* aller tijden.

Vanaf dat moment namen de opdrachten en Laura's banksaldo alleen maar toe. Soms stond ze vier tot vijf maanden achtereen op de cover van hetzelfde tijdschrift, maar toch, zoals het diverse andere modellen was vergaan, was er nooit sprake geweest van verzadiging, of van overexposure. De vraag bleef maar aanhouden.

Het was allemaal heel onwerkelijk. Als kind was Laura dik en onaantrekkelijk geweest. Haar klasgenootjes hadden haar meedogenloos gepest met haar lichaamsgewicht, haar peenhaar, haar bril met dikke glazen, het feit dat ze nooit make-up droeg en de kleren die ze aanhad. Ze scholden haar uit en treiterden haar zoals alleen kinderen dat kunnen. De stroom van beledigingen hield nooit op. In de kantine, in de gangen, op het schoolplein en tijdens gym namen Laura's klasgenootjes hun weerloze prooi onophoudelijk onder vuur.

Ze hadden haar kindertijd tot een ware hel gemaakt.

Soms nam een groep populaire meisjes haar mee naar het bos achter het schoolplein en kreeg ze een pak slaag. Maar de fysieke terreur had de kleine Laura nooit zo erg gekwetst als de wrede woorden dat hadden gedaan. De pijn van een schop of stomp trok weg. Die van wrede woorden bleef altijd bij haar.

In die tijd kwam Laura regelmatig huilend thuis van school en kon haar moeder, die een van de mooiste vrouwen van de wereld moest zijn, maar niet begrijpen waarom haar kind niet het meest geliefde meisje van de klas was. Mary Simmons Ayars was zelf altijd buitengewoon aantrekkelijk geweest en heel populair bij haar leeftijdgenootjes. De meisjes wilden altijd haar vriendin zijn en de jongens wilden haar boeken dragen of, als het even kon, hand in hand met haar lopen.

Laura's vader – de lieve, zachtaardige dr. James Ayars – vond het

heel erg voor haar. Het brak zijn hart dat zijn jongste dochter elke avond huilend in een hoekje van haar donkere slaapkamer zat. Ook hij probeerde haar te helpen, maar wat kon een vader in een situatie als deze doen?

Op een dag, toen Laura in groep zeven zat, had dr. Ayars voor zijn dochter een dure, witte jurk met een merklable gekocht. Laura vond de jurk prachtig. Ze was ervan overtuigd dat die haar leven zou veranderen. Ze zag er mooi uit in de jurk. Dat zei haar vader tegen haar. Laura mocht hem de volgende dag naar school aantrekken en dan zouden alle populaire meisjes ook vinden dat ze er mooi uitzag. En ze zouden haar aardig vinden, zelfs Lisa Sommers, het mooiste meisje van de klas. Ze zouden vragen of ze in de lunchpauze aan hun tafel kwam zitten in plaats van dat ze alleen achter in de kantine aan een tafel zat. Ze zouden haar vragen of ze in de pauze meedeed met hinkelen in plaats van haar te dwingen toe te kijken van een afstand, waar niemand met haar wilde praten. En wie weet? Misschien zou Lisa Sommers wel vragen of ze na school met haar mee naar huis ging.

Laura was zo vol verwachting dat ze die nacht nauwelijks sliep. Ze stond de volgende ochtend heel vroeg op, douchte en trok haar nieuwe jurk aan. Haar oudere zus, Gloria, die al heel populair bij de jongens was, hielp haar erbij. Ze borstelde Laura's haar, draaide er krullen in en bracht zelfs – heel licht – wat make-up rondom haar ogen aan. Toen Gloria klaar was, deed ze een stap achteruit en liet ze Laura zichzelf in de spiegel bekijken. Laura deed haar best om kritisch te zijn, maar het was echt waar: ze zag er mooi uit.

‘Zie ik er echt goed uit?’ vroeg ze hoopvol aan haar zus.

Gloria omhelsde haar en haalde haar hand door Laura's haar. ‘Perfect.’

Toen ze beneden kwam voor het ontbijt, keek haar vader glimlachend op. ‘Wel, wel, wel, moet je mijn mooie prinsesje eens zien.’

Laura giechelde gelukzalig.

‘Je ziet er beeldig uit,’ zei haar moeder.

‘Je zult de jongens vandaag op het schoolplein van je af moeten slaan,’ voegde haar vader eraan toe.

‘Wil je dat ik straks met je meeloop naar school?’ vroeg Gloria.

‘Dat zou geweldig zijn!’

Laura straalde van vreugde toen ze met Gloria naar school liep. Bij het hek van het schoolplein nam Gloria haar zusje nog eens in een stevige omhelzing. Laura voelde zich warm en veilig in de armen van haar zus. ‘Ik moet na school naar cheerleaderstraining,’ zei Gloria. ‘Dus ik zie je vanavond thuis, oké?’

‘Oké.’

‘Dan kun je me vertellen hoe het vandaag is gegaan.’

Laura keek haar zus na toen ze de heuvel naar haar eigen school af liep. Uiteindelijk draaide ze zich om naar het schoolplein. Ze kon nauwelijks wachten op de opmerkingen die haar klasgenoten over de nieuwe Laura zouden maken. Eindelijk zou het haar dag worden. Met ingehouden adem stak ze het schoolplein over naar de plek waar haar klasgenoten aan het spelen waren.

De eerste opmerkingen kwamen al voordat de bel ging. ‘Hé, moet je zien! Dikke Laura heeft een nieuwe tent aan!’ Hatelijke stemmen van alle kanten. ‘Ze lijkt wel een witte walvis!’ ‘Hé, schele dikzak, met die jurk kunnen we je als projectiescherm gebruiken!’

Lisa Sommers kwam naar haar toe, bekeek haar van top tot teen en trok haar neus op. ‘Je ziet er afzichtelijk uit,’ riep ze vol afkeer.

En het gelach dat daarop volgde. Het wrede gelach dat Laura’s hartje als een glasscherf aan stukken sneed.

Terwijl de tranen over haar wangen stroomden rende ze naar huis. Daar aangekomen zette ze haar moedige gezicht op en legde ze haar hand op de scheur die Lisa Sommers in haar nieuwe jurk had gemaakt. Maar ouders zijn heel gevoelig voor het verdriet van hun kinderen. Toen haar vader ontdekte dat er een scheur in haar jurk zat, werd hij woedend. Hij ging naar school, stormde het kantoor van het schoolhoofd binnen en legde uit wat er was gebeurd. De schuldigen werden gestraft.

Wat natuurlijk tot gevolg had dat de populaire meisjes Laura nog meer haatten dan daarvoor.

Gedurende haar hele problematische schooltijd bleef Laura keihard leren. Want als ze dan niet populair mocht zijn en haar klasgenootjes haar zelfs niet aardig vonden, kon ze in elk geval slim worden.

En ze had Gloria. Laura had zich vaak afgevraagd of ze die lange, afschuwelijke jaren overleefd zou hebben zonder haar enige twee vrienden: haar schoolboeken en haar oudere zus Gloria. Wat uiterlijk betreft was Gloria een welgevormde kanjer die alle jongens van de middelbare school het water in de mond deed lopen. Maar ze was ook groothartig en had een lief karakter. Wanneer Laura het niet meer zag zitten, kwam Gloria haar troosten met lieve woorden en warme omhelzingen. Dan vertelde Gloria dat het allemaal goed zou komen, en af en toe was dat ook zo. Soms zegde Gloria zelfs afspraakjes met jongens af om thuis te blijven en Laura te troosten. Of ze ging met Laura naar de film, naar een van de grote warenhuizen, of naar het park, de rolschaatsbaan of wat ook. Laura was ervan overtuigd dat ze de beste zus van de hele wereld had. Ze hield zielsveel van Gloria.

Laura was dan ook zwaar aangeslagen toen Gloria van huis wegliep en bijna een eind aan haar leven maakte.

Laura's uiterlijke metamorfose vond plaats in de zomer voordat ze naar de middelbare school ging. Goed, ze trainde. Goed, ze ging contactlenzen dragen in plaats van een bril. Goed, ze at minder... at soms bijna niets meer. Toch waren het niet die dingen die de metamorfose verklaarden. Misschien hebben ze het proces versneld, maar de transformatie zou sowieso hebben plaatsgevonden. Haar tijd was gewoon aangebroken. Opeens bloeide ze op en niemand op school kon zijn ogen geloven. Kort daarna werd ze benaderd door een modellenbureau en was haar carrière een feit.

Eerst kon Laura niet geloven dat ze mooi genoeg was om fotomodel te worden. Dikke, lelijke Laura Ayars een fotomodel? Kom op, zeg. In geen honderd jaar.

Maar Laura was niet dom en niet blind. Wanneer ze zichzelf in de spiegel zag, begreep ze waar iedereen het over had. Daardoor raakte ze al snel gewend aan het idee dat ze aantrekkelijk was. Door een of andere bizarre speling van het lot was het doodgewone kind veranderd in een goedbetaald supermodel. Opeens wilde iedereen wél bij haar zijn, wilden ze zich kleden zoals zij en wilden ze bevriend met haar zijn. Alleen omdat ze nu uiterlijk aantrekkelijk was, meenden

degenen die ooit op haar hadden gespuugd en haar hadden gepest, dat ze heel bijzonder was. Waardoor Laura een meer dan gemiddelde argwaan ontwikkelde jegens de motieven van mensen.

Het modellenwerk betekende gemakkelijk verdiend geld voor Laura. Ze was nog maar net achttien toen ze al meer dan een half miljoen op de bank had staan. Toch was het modellenwerk niet iets waar ze bijzonder van genoot. Goed, soms moest ze op de meest bizarre tijden beschikbaar zijn, of was er de spanning van een deadline, maar veeleisend – zoals zij het noemde – was het werk nooit. Er zat weinig uitdagends in het poseren voor een stel foto's. Eigenlijk was het oersaai. Ze wilde meer, maar de wereld scheen vergeten te zijn dat ze hersens had. In feite was het bespottelijk. Toen ze lelijk was en een bril droeg, dachten de mensen dat ze een boekenwurm was. Nu ze mooi was, ging iedereen ervan uit dat ze een leeghoofd was.

Laura deed in die tijd niet veel *shoots* op locatie – alleen die ene in Australië en twee aan de Franse Rivièra – want in tegenstelling tot veel van haar collega's bleef ze op school. Het was best zwaar, maar het lukte haar om de middelbare school af te maken en vier jaar later af te studeren aan Tufts University. En toen Laura haar doctorsgraad eenmaal had, was ze klaar om het op te nemen tegen de mode- en cosmetica-industrie. Een zet waar beide industrieën niet op hadden gerekend. In juni 1983 verscheen ze voor het laatst op de cover van een vrouwen tijdschrift, want op de rijpe, respectabele leeftijd van drieëntwintig jaar trok Laura zich terug uit het modellenwerk. Ze investeerde haar aanzienlijke kapitaal in de ontwikkeling van haar eigen concept: Svengali, een lijn voor vrouwen 'in beweging', die praktische intelligentie en beschaving combineerde met vrouwelijke sensualiteit.

De slogan: Wees je eigen Svengali.

Om te zeggen dat het concept aansloeg zou het mode-understatement van de jaren tachtig zijn geweest. Eerst werd ze niet serieus genomen en door de critici afgedaan als het zoveelste model dat zakenvrouw-tje wilde spelen, en stelden ze dat ze het binnen een paar maanden voor gezien zou houden. Maar nadat Laura twee jaar lang dameskleding en -cosmetica op de markt had gebracht, breidde ze

haar collectie uit met vrijetijdsschoenen en parfums. Tegen de tijd dat ze zesentwintig was, was Svengali bekend bij het grote publiek, had Laura het merendeel van de aandelen in portefeuille en was ze algemeen directeur van een bedrijf met een miljoenenomzet.

De taxi maakte een scherpe bocht naar rechts. ‘Petersons kantoor op de Esplanade bedoel je, juffie?’

Laura grinnikte. ‘Juffie?’

‘Sorry, het is maar een uitdrukking,’ zei de chauffeur. ‘Niet vervelend bedoeld.’

‘Zo vat ik het ook niet op. Ja, ze zitten op de Esplanade.’

Bedrijven die het hare wilden imiteren waren als onkruid uit de grond geschoten. Ze wilden allemaal een graantje meepikken van het winstgevend Svengali-concept en iedereen zocht naar het geheim achter Laura’s succes. Maar zoals het meestal gaat met onkruid, werd het al uit de ondernemingsbodem gerukt voordat het goed en wel wortel had geschoten. Laura’s naaste medewerkers kenden het geheim waar de concurrentie naar zocht, het aspect dat Svengali uniek maakte. Dat was Laura zelf. Haar harde werk, haar volharding, de intelligentie, de stijl en zelfs de hartelijkheid die voelbaar waren in alle lagen van het bedrijf. Goed, het klinkt klef, maar het was waar. De vrouw was het bedrijf.

Alles was volgens plan verlopen... totdat ze David Baskin had ontmoet.

De taxi minderde vaart en stopte. ‘We zijn er, dame.’

Het Pacific International Hotel in Cairns was niet ver van Petersons kantoor. Het bevond zich dicht bij het stadscentrum en bood uitzicht op de Marlin Jetty, een bezienswaardigheid omdat de boten met duikers er vertrokken. Het hotel was populair bij toeristen, ideaal voor degenen die het tropische klimaat van Australië zochten en die niet in totale afzondering wilden verblijven.

Maar de gast van kamer 607 was hier niet op vakantie.

De gast keek uit het raam, zonder iets te zien van de adembenevende schoonheid van het uitzicht. Hij had belangrijker dingen aan zijn hoofd. Afschuwelijke dingen. Dingen die afgehandeld moesten

worden ongeacht hoe tragisch de gevolgen zouden zijn. Dingen zo gruwelijk dat zelfs de gast van kamer 607 de volle omvang ervan niet kon overzien.

En ze moesten nú worden afgehandeld.

De gast wendde zich af van het adembenemende uitzicht – dat de aandacht van anderen urenlang kon vasthouden – en liep naar de telefoon. Er was weinig tijd geweest om de zaak te plannen. Nu zijn hand naar het toestel ging vroeg hij zich af of er nog een andere mogelijkheid was.

Nee. Er was geen andere mogelijkheid.

De gast nam de hoorn van het toestel en toetste het nummer in. ‘Reef Resort. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

De gast slikte zijn afschuw weg. ‘David Baskin, alstublieft.’

De bespreking schoot niet erg op. De eerste twee uur waren redelijk gladjes verlopen en de deal was bijna gesloten. Maar nu ze bij de details waren aangekomen bleken er, zoals meestal, een paar addertjes onder het gras te zitten. Laura wierp een korte blik op haar horloge en zag dat ze later terug zou zijn dan ze had verwacht. Ze vroeg of ze even mocht telefoneren, excuseerde zich en belde het hotel. Toen er op hun kamer niet werd opgenomen, liet ze zich doorverbinden met de receptie. Ze kreeg dezelfde receptionist aan de lijn.

‘Uw man is een paar minuten geleden weggegaan,’ liet hij haar weten. ‘Hij heeft een boodschap voor u achtergelaten.’

‘Kun je die voorlezen?’

‘Natuurlijk. Hebt u een momentje?’

Ze hoorde dat de hoorn met een klap op de houten balie werd gelegd en daarna het gerommel van iemand die iets zoekt. ‘Hier heb ik het.’ Geritsel van papier. Aarzeling. ‘Eh... het bericht is nogal persoonlijk, mevrouw Baskin.’

‘Geen probleem.’

‘Wilt u toch dat ik het voorlees?’

‘Je hebt het toch al gelezen?’ zei Laura.

‘Ja, dat is waar.’ Hij wachtte even en las toen met tegenzin Davids woorden voor. ‘Ben even weg. Zo terug.’ De receptionist schraapte